

Arrest

nr. 299 875 van 11 januari 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DE MOT
Bevrijdingslaan 232
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 30 augustus 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 juli 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat N. DE MOT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten T. BRICOUT & C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is begunstigde van internationale bescherming in Griekenland en kwam op 31 december 2020 toe op het Belgische grondgebied. Hij diende op 4 januari 2021 in België een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 13 oktober 2022 een beslissing waarbij het in punt 1.1. vermelde verzoek om internationale bescherming onontvankelijk werd verklaard. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 19 juni 2023 (RvV 19 juni 2023, nr. 290 478).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 31 juli 2023 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer <1>, die verklaart te heten

naam : A.(…)

voornaam : M.(…) S S

geboortedatum : (…)

geboorteplaats : (…)

nationaliteit : Palestina

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 14/10/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 19/06/2023 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.26/01/2021) ongehuwd te zijn. Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.26/01/2021) dat zijn moeder en twee broers in België te hebben. Deze behoren echter alien niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen ouders en hun meerderjarige kinderen onderling of tussen meerderjarige broers en zussen onderling zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Bovendien geniet betrokkene zelf echter al internationale bescherming in Griekenland. Binnen de Schengen-zone bestaat er een vrij verkeer van personen, waardoor betrokkene vrij kan reizen tussen de verschillende Lidstaten van de Schengen-zone. Bijgevolg kan het familieleven tussen betrokkene en zijn familieleden in Europa worden verdergezet. Betrokkene verklaarde ook dat twee neven ergens in Europa, één oom in Duitsland en drie ooms in Zweden verblijven. Die behoren echter alien niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand

Tijdens het gehoor bij het CGVS (dd.26/01/2021) van betrokkene verklaarde hij psychische problemen te hebben.

Op heden is de DVZ niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het hem toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen. Bovendien geniet betrokkene reeds internationale bescherming

in Griekenland en maakt hij het niet aannemelijk daar geen toegang te hebben tot de nodige gezondheidszorg.

Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Griekenland en zal dus niet gedwongen verwijderd worden naar het land van herkomst. Bij een eventuele verwijdering is Griekenland het land van bestemming.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn enig middel het volgende:

"5.1.

De voorliggende beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoeker echter een manifeste beoordelingsfout begaat door aan verzoeker mede te delen dat hij het grondgebied dient te verlaten.

De verwerende partij is bij het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten gehouden door artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Voornoemde artikelen verpachten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 September 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

5.2.

Het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van artikel 7 van de Vreemdelingen wet.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: (...)"

(eigen onderlijning)

Het feit dat de verwerende partij een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13quinquies wordt dus zonder meer getemperd en de verwerende partij dient rekening te houden met hogere rechtsnormen.

Uit voormelde bepaling blijkt bovendien expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening moet houden met de individuele situatie van de betrokkene, zoals er zijn:

- Verzoeker verblijft reeds sinds 31/12/2020 onafgebroken in België
- Verzoeker verkeert in een prangende humanitaire situatie en is duurzaam lokaal verankerd

- De dichtste familieleden van verzoeker wonen in België
- Verzoeker is in de onmogelijkheid om terug te keren naar Griekenland, alwaar de situatie ernstig en precair is voor erkende vluchtelingen
- Verzoeker heeft zich geïntegreerd en een groot sociaal netwerk uitgebouwd in België

5.3.

Dat er evident maar rekening kan gehouden worden met de individuele situatie van verzoeker als hij deugdelijk wordt gehoord, hetgeen in casu absoluut niet is gebeurd, wat een flagrante miskennen van het hoorrecht inhoudt.

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ('recht op behoorlijk bestuur') stelt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, - de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden. "

De miskennen van het hoorrecht schendt de rechten van verdediging, gewaarborgd in bovenstaand artikel.

Volgens vaste rechtspraak is er sprake van een schending van het hoorrecht indien voldaan is aan 2 cumulatieve voorwaarden:

1. De aanwezigheid van een onregelmatigheid in de uitoefening van het hoorrecht;
2. Het hoorrecht had tot een andere besluitvorming kunnen leiden;

Het is evident dat er een onregelmatigheid is bij de uitoefening van het hoorrecht, nu de verzoeker niet deugdelijk gehoord werd bij het nemen van de beslissing van uitwijzing.

Indien de verzoeker wel de mogelijkheid had gekregen gehoord te worden, rekening houdende met alle individuele elementen, had dit wel degelijk tot een andere besluitvorming kunnen leiden.

De bestreden beslissing stelt hieromtrent niets, zodat kan worden uitgegaan van het feit dat betrokkene effectief niet werd gehoord.

Verzoeker had dan immers kunnen duiden en bewijzen (1) dat hij reeds sedert 31/12/2020 onafgebroken in België verblijft, (2) dat hij in een prangende humanitaire situatie verkeert en duurzaam lokaal verankerd is, (3) dat hij zich heeft geïntegreerd in de Belgische samenleving, alwaar hij ook een groot sociaal netwerk heeft uitgebouwd, (4) dat zijn dichtste familie tevens (legaal) in België verblijft en (5) dat hij in de onmogelijkheid verkeert om terug te keren naar Griekenland, alwaar de situatie ernstig en precair is voor erkende vluchtelingen.

Hiermee werd aldus in casu geen rekening gehouden.

Dat de motivatie dan ook summier is en berust op informatie die niet bij verzoeker zelf werd nagevraagd. In de bestreden beslissing beperkt DVZ zich tot het stellen dat verzoeker zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1 ° van de Vreemdelingenwet bevindt, nl. dat hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 Vreemdelingenwet vereiste documenten, i.e. een geldig paspoort met geldig visum.

Vervolgens "toetst" DVZ de situatie van verzoeker aan de hand van een gestandaardiseerde checklist ex artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in verband met het gezinsleven van verzoeker en zijn gezondheid, niets meer en niets minder.

Dat dit evident géén uitoefening van het hoorrecht inhoudt.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie is het hoorrecht verplicht in elke procedure die kan leiden tot een administratieve of rechterlijke beslissing die de belangen van een persoon nadelig kan beïnvloeden.

Volgens de Raad van State moet het gaan om een maatregel die de belangen van de betrokkene ernstig aantast of benadeelt. Een dergelijke maatregel veronderstelt dat diegene op wie het betrekking heeft, voorafgaandelijk gehoord wordt.

De hoorplicht is verplicht voor de administratieve overheden van een lidstaat telkens wanneer zij besluiten nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs wanneer de toepasselijke reglementering niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorziet (HvJ Sopropé, C-349/07). Ook de Raad van State en het Grondwettelijk Hof erkennen het hoorrecht als een algemeen rechtsbeginsel dat gerespecteerd moet worden, zelfs wanneer dit niet uitdrukkelijk voorzien is bij wet (RvS 15/9/04, nr. 134.963; GwH 30/3/99, nr. 40/99).

Bijgevolg moet het beginsel van het hoorrecht evenzeer gerespecteerd worden bij beslissingen over kort verblijf, bij weigeringen van verblijf, bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan een persoon in onwettig verblijf en bij andere beslissingen die de belangen van de vreemdeling nadelig aantasten, ook wanneer dit niet voorzien is in de Verblijfswet.

Bovendien blijkt uit de wettelijke basis die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, dat met een stereotiepe motivering geen genoegen kan genomen worden, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt.

Nogmaals dient hierbij te worden benadrukt dat verzoeker in casu niet is gehoord. Er werd bij het nemen van de beslissing dan ook geen rekening gehouden met het feit (1) dat hij reeds sedert 31/12/2020 onafgebroken in België verblijft, (2) dat hij in een prangende humanitaire situatie verkeert en duurzaam lokaal verankerd is, (3) dat hij zich heeft geïntegreerd in de Belgische samenleving, alwaar hij ook een groot sociaal netwerk heeft uitgebouwd, (4) dat zijn dichtste familie tevens (legaal) in België verblijft en (5) dat hij in de onmogelijkheid verkeert om terug te keren naar Griekenland, alwaar de situatie ernstig en precair is voor erkende vluchtelingen.

De beslissing is dan ook absoluut onzorgvuldig en onredelijk te noemen, en dient te worden vernietigd.

5.4.

De beslissing biedt geen afdoende motivering en houdt geen afdoende rekening met de persoonlijke elementen eigen aan het dossier van verzoeker, meer bepaald zijn familie- en privéleven.

5.4.1. Aangaande de familiebanden van verzoeker met zijn ouders, broers en zussen in België. Verzoeker verblijft intussen reeds bijna drie jaar in België, waar tevens zijn ouders, maar ook zijn drie broers en twee zussen verblijven, waarvan er drie nog minderjarig zijn. Verzoeker woont reeds jaren bij hen in. Zij hebben allemaal een verblijfsstatuut in België (zie stuk 3).

Opnieuw heeft DVZ nagelaten rekening te houden met al deze specifieke elementen, hoewel deze nochtans duidelijk zouden blijken mocht verzoeker deugdelijk zijn gehoord.

Het mag duidelijk zijn dat DVZ zich beperkt tot een oppervlakkige en partiële lezing van het dossier van verzoeker.

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Specifiek voor het aannemen van het familie- of gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM tussen ouders en hun meerderjarige kinderen onderling of tussen meerderjarige broers en zussen onderling, moet sprake zijn van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie. Er moet sprake zijn van bijkomende elementen die de normale affectieve banden overstijgen.

Bij een inmenging in verzoekers privé- en gezinsleven dient er dan ook een evenredigheidstoets gemaakt te worden. Er dient door de verwerende partij nagegaan te worden of de inmenging in verzoekers gezins- en privéleven in verhouding staat tot het genomen bevel om het grondgebied te verlaten.

In casu blijkt uit niets in de motivering dat verwerende partij de evenredigheidstoets zou gevoerd hebben en dat rekening zou zijn gehouden met de impact en evenredigheid van de bestreden beslissing op het gezins- en privéleven van verzoeker.

In casu is er namelijk wel degelijk sprake van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie van verzoeker met zijn ouders, broers en zussen, dewelke de normale affectieve banden overstijgt.

Verzoeker heeft altijd samengewoond met zijn ouders en broers en zussen. Het gaat dan ook om een heel hecht gezin waarvan de leden samen heel wat hebben doorstaan in hun thuisland Palestina. Zij zijn emotioneel afhankelijk van elkaar. Gedurende de période dat verzoeker legaal kon werken in België was hij op een bepaald moment de enige kostwinner voor dit gezin (zie stuk 4). Verzoeker maakte het zo mogelijk dat niet alleen zijn ouders, maar ook zijn minderjarige broers en zussen materieel niets te kort kwamen. Hij droeg niet andere woorden voor een groot stuk de financiële zorg voor het volledige gezin op zich.

5.4.2. Aangaande de duurzame en lokale verankering van verzoeker in België

De bestreden beslissing werd bovendien genomen zonder rekening te houden met het langdurig verblijf van verzoeker in België, waardoor er minstens ook rekening dient gehouden te worden met het feit dat er bij verzoeker sprake is van een duurzame en lokale verankering, taalkennis, integratie, sociaal netwerk en werkbereidheid.

Mede gelet op deze duurzame en lokale verankering in België, zal verzoeker een verzoekschrift 9bis indienen bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Een bevel om het grondgebied te verlaten dat de Dienst Vreemdelingenzaken aflevert aan een langdurig (legaal) verblijvende vreemdeling vormt een inmenging in zijn recht op eerbiediging van zijn privéleven, beschermd door artikel 8 EVRM. DVZ moet dan ook een zorgvuldige afweging maken tussen enerzijds het belang van betrokkene bij de uitoefening van zijn privéleven in België, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische staat bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. DVZ mag zich bij die belangenafweging niet beperken tot het gezinsleven van de betrokkene, maar moet ook rekening houden met het privéleven.

Gelet op het verblijf in België van bijna drie jaar, waar de verwerende partij kennis van heeft, had hieromtrent ook een grondig onderzoek verricht moeten worden. Na lezing van de bestreden beslissing, blijkt dit niet het geval te zijn.

Verzoeker kan nochtans documenten voorleggen van zijn duurzame en lokale verankering in België. Hij overloopt hieronder zijn integratie in België.

a) Taalkennis

Verzoeker deed het nodige om, van zodra hij kon, lessen Nederlands te volgen en spreekt op heden al goed Nederlands (zie stuk 5).

b) Integratie

Verzoeker deed van dag één zijn uiterste best om te integreren en is hier ook in geslaagd.

c) Sociaal leven en netwerk

Verzoeker bouwde gedurende zijn verblijf in België een uitgebreid en divers sociaal netwerk uit. Nergens in de bestreden beslissing wordt hierop ingegaan.

d) Werkbereidheid

Verzoeker heeft de wil om hier te werken. De werkbereidheid is onmiskenbaar, te meer daar hij lange tijd tewerkgesteld was in België en op die manier bijdroeg tot de samenleving (zie stukken 4 en 6).

Verzoeker kan via de huidige bestreden beslissing niet weten of, hoe en op welke manier rekening werd gehouden met zijn persoonlijke situatie nu elke motivering ter zake ontbreekt.

Nochtans heeft de verwerende partij evenzeer de plicht om zorgvuldig te handelen en met alle gegevens in het dossier rekening te houden. Evenzeer dient de motivering toe te laten om de bestreden beslissing te toetsen aan het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden.

5.4.3. Aangaande de algemene situatie in Griekenland

Verzoeker wenst tot slot ook te verwijzen naar de huidige ernstige en problematische situatie in Griekenland, waar hij internationale bescherming geniet, maar waarmee hij geen enkele band heeft. Het is voor hem dan ook onmogelijk om naar Griekenland terug te keren gelet op de huidige preciaire situatie aldaar voor erkende vluchtelingen.

Hoewel het Hof van Justitie reeds aangaf in het Ibrahim-arrest dat hoewel het beginsel van wederzijds vertrouwen in het bijzonder vereist dat elk van de EU-lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, met name, de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen, niet kan worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat er dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ, 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17). Het gaat het hier met andere woorden om een weerlegbaar vermoeden.

Het Hof van Justitie stelde verder in voormeld arrest dat wanneer er gegevens voorhanden zijn die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, er op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, moet worden geoordeeld of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.

Om de algemene situatie in Griekenland in het kader van statushouders te schetsen verwijst verzoeker naar het recentste AIDA-landenrapport (AIDA-rapport Greece Update 2022) (zie stuk 8).

Toegesplitst op zijn eigen situatie wenst verzoeker erop te wijzen, zoals hij reeds verklaarde - wat ook blijkt uit het administratief dossier - dat hij tijdens zijn verblijf in Griekenland meermaals het slachtoffer is geworden van (pogingen tot) geweld. Tevens blijkt genoegzaam uit het administratief dossier dat verzoeker in Griekenland meermaals op straat diende te leven en moeilijk aan (legaal) werk geraakte of zijn loon niet kreeg aangezien hij ten prooi viel aan malafide werkgevers. Verzoeker gaf tevens aan dat hij vreest opnieuw op straat te belanden bij zijn terugkeer naar Griekenland, waar het heel moeilijk is om huisvesting (zie pp. 243-244 van het AIDA-rapport) en werk (zie pp. 246-247 van het AIDA-rapport) te vinden. Dit laatste wordt overigens bevestigd door de objectieve informatie zoals deze blijkt uit voormeld AIDA-rapport. Niet alleen is het voor statushouders in Griekenland moeilijk om werk te vinden, tevens zijn er tal van praktische belemmeringen die, zelfs al zouden zij werk hebben gevonden, het in de praktijk alsnog moeilijk maken voor hen om op de arbeidsmarkt toegelaten te worden. Door al deze obstakels wordt hun toegang tot de Griekse huizen- en arbeidsmarkt beperkt, hetgeen verzoeker aan den levende lijve heeft ondervonden.

Bovendien wens verzoeker erop te wijzen dat zijn verblijfsvergunning in Griekenland op heden is verlopen (zie stuk 7). Ook wat dit betreft is het AIDA-rapport duidelijk: het vernieuwen of verlengen van de verblijfsvergunningen van statushouders die vanuit een andere lidstaat terugkeren naar Griekenland is uiterst moeilijk en kan verschillende maanden in beslag nemen, waardoor ook dit een belangrijke hinderpaal kan zijn bij het uitoefenen van hun rechten als personen die er internationale bescherming genieten, in het bijzonder op het vlak van sociale bescherming, toegang tot de arbeidsmarkt en tot de gezondheidszorg, maar ook van andere socio-economische rechten (zie p. 223 AIDA-rapport).

Een terugkeer naar Griekenland zou verzoeker dan ook buiten zijn wil en persoonlijke keuzes en omwille van zijn kwetsbaarheid doen belanden in een situatie van dakloosheid en behoeftigheid, te meer daar hij daar geen sociaal vangnet heeft.

DVZ hield dan ook absoluut geen rekening met deze algemene situatie enerzijds en de specifieke situatie van verzoeker anderzijds.

De actuele landeninformatie, in combinatie met het profiel van verzoeker - dat reeds uitgebreid blijkt uit het administratief dossier - toont dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren naar Griekenland.

De bestreden beslissing is onzorgvuldig en absoluut onredelijk.

De beslissing schendt hiermee art. 3 EVRM.

Het mag dan ook duidelijk zijn dat de motivering van DVZ absoluut tekortschiet, manifest onzorgvuldig is en dat verzoeker aldus niet deugdelijk werd gehoord.

De bestreden beslissing dient aldus te worden vernietigd.

5.5.

Het zorgvuldigheidsbeginsel brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de Dienst Vreemdelingenzaken bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

De persoonlijke situatie van de verzoekende partij dient aldus in rekening gebracht te worden en de Dienst Vreemdelingenzaken dient zich hieromtrent te informeren teneinde met kennis van zaken te kunnen beslissen.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken op een afdoende wijze kennis heeft van de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan dan ook niet in alle redelijkheid voorhouden met kennis van zaken te hebben geoordeeld.

De bestreden beslissing van uitwijzing dient vernietigd te worden."

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker afschriften van de Belgische verblijfskaarten van zijn ouders, broers en zussen, een bewijs van tewerkstelling, een bewijs van zijn talenkennis, een bewijs van zijn opleidingen bij de VDAB, een afschrift van zijn Griekse verblijfskaart en het zogeheten AIDA-rapport van 2022 (Verzoekschrift, bijlagen 3-8).

2.2. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.5. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk artikel 52/3, §1 en het door verzoeker geschonden geachte artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslagen.

Artikel 52/3, §1, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1. De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.
(...)”*

Artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet luidt op zijn beurt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1° (...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)”*

Verzoeker betwist in zijn middel nergens de vaststellingen dat zijn verzoek om internationale bescherming op 13 oktober 2022 niet-ontvankelijk werd bevonden door de commissaris-generaal, noch dat het beroep bij de Raad tegen deze beslissing op 19 juni 2023 werd verworpen, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten diende af te leveren aangezien hij evenmin betwist of weerlegt dat hij *“(...) in het Rijk (verblijft) zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum”*.

2.6. De verwerende partij kan evenwel niet zonder meer worden gevolgd waar zij in haar nota met opmerkingen voorhoudt dat de gemachtigde van de staatssecretaris over een louter gebonden bevoegdheid beschikt in het kader van de toepassing van de hierboven weergegeven bepalingen. Zoals verzoeker terecht betoogt, blijkt onder andere uit de aanhef van artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet dat rekening dient te worden gehouden met fundamentele grondrechten die zijn opgenomen in internationale verdragen. Bijgevolg dient de individuele situatie van de betrokkene in ogenschouw te worden genomen. Verzoeker is in zijn middel van oordeel dat dit in zijn geval niet is gebeurd. Hoewel verzoeker dit in zijn middel nauwelijks uitwerkt, schrijft het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/13 het volgende voor wat de elementen betreft waarmee rekening dient te worden gehouden bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

2.7. In weerwil van verzoekers beweringen blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en wordt hieromtrent in het bestreden bevel zelfs uitdrukkelijk bepaalde overwegingen opgenomen:

“In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.26/01/2021) ongehuwd te zijn. Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.26/01/2021) dat zijn moeder en twee broers in België te hebben. Deze behoren echter allen niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen ouders en hun meerderjarige kinderen onderling of tussen meerderjarige broers en zussen onderling zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Bovendien geniet betrokkene zelf echter al internationale bescherming in Griekenland. Binnen de Schengen-zone bestaat er een vrij verkeer van personen, waardoor betrokkene vrij kan reizen tussen de verschillende Lidstaten van de Schengen-zone. Bijgevolg kan het familieleven tussen betrokkene en zijn familieleden in Europa worden verdergezet. Betrokkene verklaarde ook dat twee neven ergens in Europa, één oom in Duitsland en drie ooms in Zweden verblijven. Die behoren echter allen niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand

Tijdens het gehoor bij het CGVS (dd.26/01/2021) van betrokkene verklaarde hij psychische problemen te hebben.

Op heden is de DVZ niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het hem toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen. Bovendien geniet betrokkene reeds internationale bescherming in Griekenland en maakt hij het niet aannemelijk daar geen toegang te hebben tot de nodige gezondheidszorg."

2.8. Verzoeker voert in zijn middel de schending aan van het recht om gehoord te worden, zoals bedoeld in artikel 41.2 van het Handvest, dat tevens een algemeen beginsel van Unierecht is. Aangezien niet ter discussie staat dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van het bestreden terugkeerbesluit uitvoering geeft aan het Unierecht, is dit algemeen beginsel van Unierecht, dat kadert in de rechten van verdediging, *in casu* van toepassing. Verzoeker oppert in zijn middel dat hij niet deugdelijk werd gehoord alvorens het bestreden terugkeerbesluit werd genomen. Hij herhaalt dat geen rekening werd gehouden met zijn ononderbroken verblijf in België sedert eind 2020, zijn prangende humanitaire situatie en duurzame verankering, zijn familieleden en sociale netwerk in België en de precarie situatie van vluchtelingen in Griekenland.

2.9. De Raad stelt vast dat verzoeker naar aanleiding van het opleggen van het terugkeerbesluit niet specifiek werd gehoord. De aandacht dient echter te worden gevestigd op de rechtspraak van het Hof van Justitie waaruit blijkt dat niet elke schending van het recht om gehoord te worden automatisch aanleiding geeft tot de nietigverklaring van de administratieve beslissing die erop volgt. Dit gebeurt slechts indien het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (cf. HvJ 10 september 2013, M.G. en KR., nr. C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het komt dus aan verzoeker toe om, naast de vaststelling dat hij niet (opnieuw) werd gehoord, de concrete elementen toe te lichten, die niet eerder aan bod konden komen en die bovendien een ander licht werpen op de bestreden beslissing. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming wel werd gehoord op het Commissariaat-generaal op 12 maart 2021 en nogmaals op de terechtzitting van de Raad van 22 mei 2023 naar aanleiding van zijn verzoek tot horen in het kader van de beroepsprocedure. Verzoeker kon toen eventuele bezwaren in geval van een terugkeer naar het land van herkomst aanbrengen. Indien men enige tijd voor het nemen van het terugkeerbesluit in het kader van een andere beslissing effectief werd gehoord en daadwerkelijk en nuttig voor zijn belangen kon opkomen, is de lidstaat er niet toe gehouden de persoon in kwestie opnieuw te horen (HvJ 5 november 2014, Mukarubega, C-166/13, §§ 67 tot 70).

2.10. Verzoeker wijst in de eerste plaats op de familiebanden met zijn ouders en zijn broers en zussen in België waarvan er drie nog minderjarig zijn, maar hij kan niet dienstig voorhouden dat met dit gezinsleven in België geen rekening zou zijn gehouden. In het bestreden bevel wordt immers overwogen dat deze familieleden niet tot de gezinskern van betrokkene behoren en dat er bijkomende elementen moeten worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. Tevens wordt gewezen op verzoekers status in Griekenland en het vrij verkeer van personen binnen de Schengenzone waardoor de uitoefening van het recht op familieleven door toedoen van de beslissing niet onmogelijk wordt gemaakt. Verzoeker wijst er in zijn middel op dat hij heeft samengewoond met zijn ouders, broers en zussen en dat hij in de periode dat hij legaal kon werken de enige kostwinner was, waarbij hij verwijst naar het bewijs van

tewerkstelling dat hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 4). De Raad merkt op dat verzoeker niet aantoont dat deze elementen de gebruikelijke familiale relaties zouden overstijgen en zouden wijzen op een bijzondere band van afhankelijkheid tussen de meerderjarige gezinsleden, waardoor verzoekers familiebanden in België als 'beschermenswaardig' zouden kunnen worden gekwalificeerd in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zoals de verwerende partij aanstipt in haar nota met opmerkingen, toont verzoeker niet aan dat de sociale relaties die hij in België heeft opgebouwd van die aard zijn dat zij het nemen van het bestreden bevel zouden verhinderen.

2.11. Daargelaten de vraag of het precaire verblijf in het kader van een procedure inzake internationale bescherming gedurende 2,5 jaar als een 'duurzame lokale verankering' kan worden aanzien, toont verzoeker niet aan dat zijn kennis van het Nederlands (Verzoekschrift, bijlage 5), zijn sociale contacten en zijn werkbereidheid een obstakel zouden vormen bij een terugkeer naar Griekenland, waar hij internationale bescherming geniet. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat deze elementen, indien hij hieromtrent zou zijn gehoord, een ander licht werpen op de bestreden beslissing. Bovendien geeft verzoeker zelf te kennen dat hij een aanvraag om machtiging tot verblijf zou indienen waarbij hij deze elementen ter beoordeling kan voorleggen.

2.12. Wat tenslotte de algemene situatie in Griekenland betreft, die verzoeker toelicht aan de hand van het meest recente AIDA-rapport, dient te worden aangestipt dat deze zeer uitvoerig aan bod kwam in het kader van het onderzoek naar de ontvankelijkheid van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker brengt thans geen nieuwe elementen aan die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar Griekenland wél zou terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid en die onverenigbaar zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

2.13. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3 en/of 8 van het EVRM, noch van artikel 41 van het Handvest. Verzoeker toont ook niet aan dat de artikelen 7 en/of 74/13 van de vreemdelingenwet en/of het recht om gehoord te worden zouden zijn miskend. Er blijkt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris uitging van onjuiste feitelijke en/of juridische gegevens of kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan toen hij vaststelde dat het verzoek om internationale bescherming werd afgewezen en verzoeker niet in het bezit was van een de door artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er blijkt geen schending van het redelijkheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN